

ЦИРКЪ

VI.

Орѣшко въ непознатия градъ. Скитникътъ се явява отново. Орѣшко взема откраднатитѣ лъвчета. Отново въ цирка.

Нощта бѣше мрачна и вѣтровита, когато Орѣшко заскита по мрачнитѣ улици на голѣмия градъ. Къде да отиде, при кого да се подслони? Хората го блъскаха, забързани по работитѣ си, а стражаритѣ го изглеждаха

изподъ око и сякашъ всѣки отъ тѣхъ бѣше готовъ да го хване. Нещастното момче зави-ваше отъ улица въ улица и се вглеждаше въ голѣмитѣ прозорци на кафенетата и гостилницитѣ, дето имаше много хора. Всички тия хора си иматъ пари, могатъ да ядатъ, каквото си искатъ, а Орѣшко, гладенъ като нѣкое улично куче, не знаеше

дори де ще намѣри подслонъ за пренощуване.

Изведнажъ Орѣшко се намѣри предъ една бедна гостилница, дето вечеряха дрипави хора съ каскети на глава и черни немити ръце. Той се завъртѣ два, три пѣти покрай вратата, и когато бѣше вече решилъ да влѣзе и да си попроси хлѣбъ, единъ младъ и силенъ момъкъ, сѣщо съ каскетъ и лошо лице го хвана за рамото:

— Гладенъ ли си?

— Много.

— Хайде съ мене!

Момъкътъ заведе Орѣшко въ гостилницата и му поръча една голѣма порция ястие. Додето Орѣшко лакомо ядѣше, момъкътъ му приказваше тихо на ухото:

— Сега се наяжъ, после ще идемъ на друго мѣсто. Трѣбва ми тъкмо такъвъ хлапакъ като тебе. Можешъ ли да се катеришъ по покривъ? Ами да се провирашъ презъ дупки и да пълзишъ като котка?